

ยิ้มไว้... ☺ ไม่หมดหวัง

ตั้งแต่เริ่มทำงานในตำแหน่ง “นักกายภาพบำบัด” ได้พบเจอคนไข้ที่มีปัญหาในชีวิตมากมาย อีกทั้งยังมีโรคต่างๆ นานา สารพัดมารุมเร้า ช้ำร้ายบางโรคเป็นโรคที่รักษาไม่หาย ขนาดเรายังเศร้า หมดหวังขนาดนี้ แล้วลองคิดดูถ้าเป็นตัวคนไข้เองแหละที่ต้องจมอยู่กับโรคตลอด ๒๔ ชั่วโมงจะหดหู่ ท้อแท้ขนาดไหน และงานกายภาพบำบัดในการดูแลผู้ป่วยทางระบบประสาทส่วนใหญจะต้องเจอแต่คนไข้ที่รักษาไม่หายขาดซะเป็นส่วนใหญ่ นักกายภาพบำบัดจึงต้องยิ้มสู้ ☺ ไว้ก่อน เพื่อให้คนไข้ที่ท้อแท้มีกำลังใจขึ้นมาบ้างว่า เรานักกายภาพบำบัดก็ยังรับฟังและพร้อมจะช่วยบำบัดฟื้นฟูให้เค้าละ....

จะขอยกตัวอย่าง case นี้เป็นคนไข้เพศหญิง อายุ ๓๐ ปี มาพบแพทย์ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็น CVD และ SLE ขอส่งปรึกษานักกายภาพบำบัด ผู้เขียนสะดุดใจก็ case นี้เนื่องจากอายุเท่ากัน ทำให้คิดว่าถ้าเราเป็นเองจะรู้สึกแย่แค่ไหน แรกเริ่มคนไข้มาด้วย wheelchair สามารถพูดคุยรู้เรื่อง ตัวบวมเนื่องจากต้องทานยารักษา SLE มาตั้งแต่เด็ก แขนขาซ้ายอ่อนแรง นั่งทรงตัวได้เอง มีคุณแม่ดูแลไม่ห่าง คนไข้ให้ความร่วมมือในการซักประวัติดี พอตรวจประเมินพบว่า แขนซ้ายไม่สามารถใช้การได้เลย ส่วนขาพอขยับได้แต่ยังไม่สามารถยืนทรงตัวได้ สามารถนั่งทรงตัวได้เอง พอตรวจร่างกายเสร็จคนไข้และญาติเหมือนจะรอฟังคำตอบ นักกายภาพบำบัดจึงตอบกลับว่า “คนไข้ น่าจะฟื้นตัวได้ดีเนื่องจากอายุน้อย แต่จะได้มากแค่ไหนขึ้นกับว่า คนไข้และญาติจะให้ความร่วมมือในการออกกำลังกายและฝึกมากเท่าใด” พอพูดเสร็จดูเหมือนว่าคนไข้และญาติจะมีกำลังใจขึ้นมากและรับปากว่าจะให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ ตลอดระยะเวลาที่ฝึก คนไข้ให้ความร่วมมือดีมากแต่จะเหนื่อยง่าย ตามตัวจะบวมและแขนขาจะเป็นจ้ำเลือด เต็มไปหมด เวลาที่เรามองและจับตามตัว คนไข้จะคอยบอกว่าเป็นโรคเลือดต้องทานยาตลอดวันละหลายเม็ด เวลาที่มองจะคิดในใจว่าอายุขนาดนี้ส่วนใหญ่จะต้องคิดถึงครอบครัว หน้าที่การงาน และความสวยงามทางร่างกาย แล้วถ้าเราเป็นบ้างจะเข้มแข็งได้อย่างคนไข้รายนี้รึเปล่านะ หลังจากฝึกผ่านไป ๒ อาทิตย์ คนไข้สามารถลุก-นั่ง ได้เอง แต่เวลาเดินยังต้องช่วยพยุงเดินใน bar สามารถขยับแขนและมือได้เพียงเล็กน้อย ยังไม่สามารถจับของได้ถนัดมือ แต่แนวโน้มก็เป็นไปในทางที่ดี เวลาฝึกเดินพอเริ่มเดินได้คนไข้จะดีใจมากเลยทำให้ฝึกเดินเร็ว จนนักกายภาพบำบัดต้องบอกว่าไม่ต้องเดินให้เร็วมากขอให้เดินได้สวยและถูกต้องก็พอ เดี่ยวจะล้า หลังจากฝึกวันนั้น

คนไข้ไม่ได้มาตามนัดมาพบอีกที่พบว่า คนไข้ ตาเขียว ลำตัวซีกซ้ายซ้ายเป็นจ้ำ พอเห็น
คิดในใจว่าต้องไปลื้มาแน่นอน และก็เป็นอย่างที่คิดจริงๆ แต่น่าแปลกใจที่ คนไข้
หลายๆคนพอได้ลองลื้จะไม่ค่อยกล้าเดินอีก แต่ผิดกับรายนี้ที่ยังเต็มที่กับการฝึก รอย
เขียวจ้ำกว่าจะหายเกือบเดือน คนไข้รายอื่นเห็นก็เลยไม่ค่อยกล้าเดินเร็วตาม ทุกวันนี้
คนไข้รายนี้สามารถเดินได้เองโดยใช้ cane ไม่ต้องช่วยพยุงเพียงแค่คอยเดินตาม แขน
สามารถหยิบลูกบอลทรงกลมได้ แต่บางครั้งยังหลุดมือ มือกำเบได้เพียงเล็กน้อย มี
ความสม่ำเสมอในการมาทำกายภาพบำบัด เราในฐานะนักกายภาพบำบัดผู้ฝึกหวังว่า
คนไข้รายนี้จะสามารถเดินได้เอง ช่วยเหลือตัวเองในชีวิตประจำวัน เพื่อที่คนไข้จะได้มี
ความภูมิใจในตัวเองว่าไม่ได้เป็นภาระของทางบ้าน และมองเห็นอนาคตที่สดใสอีกครั้ง
จากประสบการณ์ในการรักษาคนไข้ case นี้ทำให้เราเห็นว่า กำลังใจที่เกิดจากตัวของ
คนไข้และญาตินั้นสำคัญมากในการที่จะต่อสู้กับโรคที่เผชิญอยู่ และเรานัก
กายภาพบำบัด ไม่ว่าจะเจอ case อะไรหนักหนาแค่ไหน ขอให้เริ่มจากยืมเข้าไว้ แค่นี้ทั้ง
เราในฐานะผู้ฝึกและคนไข้ก็มีกำลังใจที่จะสู้ต่อไปแล้วละ... ☺

ธัญวลัย เก่งขุนทด

นักกายภาพบำบัด

๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๓